

Könyörgés a kritikusokhoz

Költő barátom tegnap
az utcasarkon elkap.
Kezében az újság. — Láttad?
Van benne egy bíráló
rólam.

Kilenc és egynegyed sorban
a kritikus csak bókol:
Az »Ókor«,
a »Patyolat«, a »Rév« s »Vám«
mellett új területtel
bővült a témám.
S a drótkéfe-szakmában
nincs nálam
jelentősebb író!
Úgy nézz ám énrám!...

Némán
álltam
s térdben
megroggyant a lábam.
S hangtalan bár, de rimáncodva
kértem
a sorsom:
Térdelek inkább a sarokban borsón,
de rólam
ne írja a kritikus — százezer sorban

se —, hogy »Ő, Ő
a nagy költő
a szerelmesek,
a Mecsek,
Kistelek és Kalocsa,
a fák,
kofák
s jópofák dalosa...«

Én
a világot mérvén
vettem a kezembe tollat,
s a tintám olyan oldat,
melyben mindent feloldok.
S boldog
nem leszek, míg magamban
oldatlan bolygót hordok.

S Ti, kritikusok, bölcsék,
ne akarjátok,
hogy rátok
nyelvet öltsek.
Hogyjátok énrám,
meddig terjed a témám,
s inkább
legyetek addig veszteg
amíg szakállt növesztetek,
s tollamból elírom a fele tintát...

Magányos tanya

Az istállóban szénaillat, pára
s a frissen-fejt tej jószaga lebeg.
Pislog a mécs, elalszik nemsokára.
Belopakodnak, és a gerendára
hasalnak a gondfellegek.

A jászolban zizeg a hitvány széna.
S a homályos sarokban, a helyén
mozdulatlan áll, mint egy komor, néma
visszafelejtett ősvilági rém, a
sovány igazstehén.

Az udvaron didereg a diófa.
Vinnyyog a szélben a meztelen ág.
S a mezsgyék mellett állnak, páros sorba
kivont karddal, a kicsi földet óva,
kinnfelejtett kukoricák.

A csillagok közt — száz apró vitorla —
suhogva húznak el a vadlibák.
A must átváltozik ecetes borra,
S a fagyos éjben, mint az ember orra
vörösödnek a paprikák.